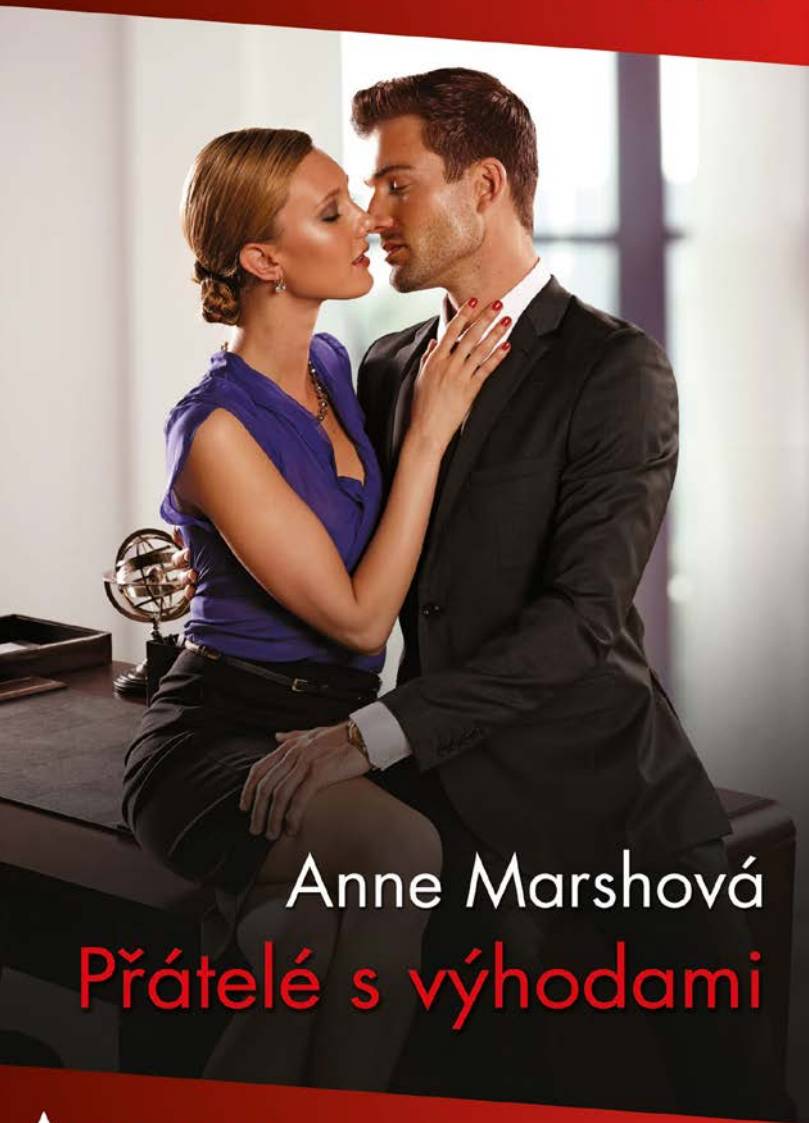

DESIRE®

Anne Marshová

Přátelé s výhodami

 HARLEQUIN®
TM

ANNE MARSHOVÁ

PŘÁTELÉ S VÝHODAMI

PŘEKLAD

LAĐKA KRÁTKÁ

Milá čtenářko,

léto vrcholí a ke dnům plným slunce, opálené pokožky a prázdninových dobrodružství patří také trochu letního flirtování. Proč bychom se měli stydět, že nás potěší jak ženská, tak mužská krása. Vždyť ta radost z žensko-mužské interakce je živou vodou našich životů. Jistě i z tohoto důvodu berete do rukou právě mé knihy.

Čtenář povídky s výmluvným titulem Přátelé s výhodami může sledovat, jak zpočátku docela jednoduchý a oboustranně výhodný vztah hlavních hrdinů se poněkud zkomplikuje... S knihou Algoritmus lásky se můžete vydat do texaského Royalu, kde na technologickém veletrhu je představena nová seznamovací aplikace. Možná Vás překvapí, co všechno její spuštění ovlivní jak u uživatelů, tak tvůrců. Do třetice všeho dobrého na Vás čeká Nemravný návrh, příběh dívky s modrou krví, která ale i přes svou noblesu má stejné touhy a prožívá stejně vášně jako jiné moderní mladé ženy...

Přeju Vám krásné prosluněné dny, plné hezkých zážitků.

S láskou

Váš Harlequin

Anne Marshová

PŘÁTELÉ S VÝHODAMI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The True Love Experiment

První vydání:
Harlequin Books, 2023

Překlad:
Laďka Krátká

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Anne Marsh
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-710-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-711-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-712-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Wrenley Wilsonová měla zkrátka na chlapy smůlu. Každý vztah skončil prakticky dříve, než vůbec začal, a ten poslední rozchod tohle pravidlo oficiálně potvrdil.

Nedělalo jí problém se seznámit, potíže však byla v tom, že každý vztah skončil, aby mohl začít nový, tentokrát už zcela jistě dokonalý, takový, který vydrží navždy. Pokaždé se do něj vrhla střemhlav, naplněná láskou a odhodlaná rozdávat ji plnými doušky všem, jen ne sobě.

Kdyby snad chtěla na chvíli pochybovat, že si všechno jen namlouvá, stačilo se podívat do počítače na svatební oznámení, které jí zaslal její bývalý a zatím poslední přítel Noah, se kterým se rozešla před půl rokem a se kterým si slíbili, že jejich rozchod v žádném případě neovlivní jejich dlouhodobé přátelství. Jakmile se rozešli, Noah vzápětí pozval její sestřenicí Mayu na rande a zanedlouho se měli brát.

Že Noah odjel, to věděla. Ostatně chodila mu zalévat kytky a venčit jeho úžasného francouzského buldoka. Dokonce věděla i to, že odjel na dovolenou s Mayou. Rozhodně však netušila, že se tam hodlá zasnoubit. Rozešli se, to samozřejmě chápala, přesto ji mrzelo, že není tou ženou, která stojí na písčité pláži na jednom z ostrovů Malediv, před níž klečí muž jejího života s nádherným prstenem v dlaní.

Sama sotva kdy dostala květiny. Možná to byla její

chyba, zřejmě budila u mužů dojem, že nestojí o žádnou romantiku.

„Zíráš na to už pěknou chvíli,“ zamrkala na ni ve sece Emily z obrazovky počítače, a i na dálku Wren viděla, jak sluneční světlo prostoupilo jedno z nejkrásnějších a nejproslulejších údolí v Kalifornii, potažmo po celém světě, kde se dařilo vinné révě a jež neslo jméno Údolí Napa, a prozářilo prostornou kuchyň domu, který Emily se svým manželem postavili a kde vychovávali své děti.

„Mohla by sis otevřít Seznamku,“ dobírala si ji Amelie ze své kanceláře v San Francisku. „Nade dveře by sis mohla pověsit slogan *Po použití je k použití!*“

Wren své sestry měla moc ráda, byly však nemilosrdné, pokud šlo o její milostný život. Nebylo to poprvé, kdy jí žertem připomínaly, jak se její bývalí milenci vášnivě vrhli do nového vztahu s ženou z jejího blízkého okolí. Místo toho, aby za sebou nechávala zlomená srdce, na Instagramu se na ni sypaly fotografie zásnubních prstenů a svatebních oznámení, které její expartneri navlékali někomu jinému jen ne jí, a to svým novým láskám.

Další člověk, který se připojil k jejich debatě, byla matka. Starostlivě se zamračila. „Chodíš teď s někým?“

„Znáš tu novou seznamovací aplikaci?“ vyhrkla Amelia dřív, než Wren stačila odpovědět. „Pošlu ti odkaz.“

Pojala podezření, že tu aplikaci beztak vytvořila Amelia nebo jedna z jejích kolegyně, se kterými pracovala v jedné z oddělení úspěšné softwarové firmy. Určitě na tom pracovaly přes víkend.

Wren svou rodinu opravdu milovala, a přestože chápala, že by velice rády přijaly do rodinného kruhu dalšího člena, kterého by evidentně měla přivést ona, věděla, že v tomhle jí rodina určitě nepomůže.

„S nikým nechodím,“ odpověděla matce úsečně. Pak, protože byla slušně vychovaná a snažila se být za každých okolností k lidem zdvořilá, dodala, že je jí to nikterak nevadí a poděkovala matce za optání.

„Seznamka je k ničemu. Tyhle aplikace jsou na nic. Pokud chceš jen sex, pak snad, ale zapomeň na romantický vztah,“ odfrkla si Emily.

Každá se téhle poznámce více méně zasmála, dokonce i Wren se na tváři objevil pobavený úsměv. Měla ráda humor a vtipné poznámky. Ráda se jim smála. Smutné však na tom bylo, že tohle se dělo neustále. S někým se rozejde a ten si vzápětí najde lásku svého života.

Kdy se jí už konečně podaří zamilovat se do někoho, kdo na oplátku bude mít rád tentokrát ji samotnou?

To bude holka těžké, ozval se její vnitřní hlásek, který měl bohužel většinou pravdu. Pokud nechceš být sama, pořiď si kočku, našeptával jí neúprosně.

„Wren si rozhodně potřebuje najít nějakou romantickou duši,“ ozvala se opět Emily. „Někoho jako byl pan Darcy, rytíře na bílém koni, který ji přijede zachránit,“ snila nahlas.

To by bylo hezké, ušklíbla se Wren v duchu, jenže tihle muži mimo stránky knížek neexistují.

„Nehledám romantickou duši,“ upozornila důrazně. Než se však nadechla, aby pokračovala a vysvětlila, že by jí úplně postačil obyčejný milý muž, který by jí dokázal věnovat pozornost a nezaobíral se stále jen sám sebou, tak jí matka skočila do řeči. „Myslím, že jsi příliš romantická a stavíš si zbytečně vzdušné zámky. To ti ubližuje.“

„Tak se podívej na tohle,“ podělila se Wren s ostatními o pohlednici, kterou dostala od Noaha.

„Kdo je ta šťastná tentokrát?“ ušklíbla se pobaveně Emily. „May?“

May byla milá, ale jako Wrenina sestřenice

a zároveň nejlepší kamarádka si od ní vyslechla litanie o Noahových nedostatcích a vzápětí mu všechno vyštěbetala. Bylo tedy nad slunce jasné, že od něj nabídku k sňatku očekávat nemůže.

Jenže... přijde někdy řada i na ni?

Po rozchodu s Noahem absolvovala několik schůzek v kavárně. Upřímně, její sociální život za posledního půl roku dodal jejímu tělu notnou dávku kofeinu a alkoholu, muže svých snů však nepotkala. Jeden vedle druhého nepřekypoval vtipem ani nápady, byli spíš nudní a nezáživní. Zkrátka na toho pravého dosud nenarazila.

„Musím ti někoho najít,“ pronesla Amelie odhodlaně a na důkaz pozvedla významně obočí. „Najdu ti někoho okouzlujícího, nějakého štíhlého vysokého muže, navíc úspěšného. Noahovi nebude sahat ani po kotníky. Rozhodně musí být víc než nějaký doktůrek.“

Tohle nebylo vůči Noahovi fér. Byl úspěšným urologem a jeho práce byla velice důležitá bez ohledu na to, že se v budoucnu nestane členem jejich rodiny.

Na stole jí zapípal esemeska. Kvapně mrkla na displej a zaplavil jí pocit viny. Místo jména se objevila řada klobouků značky Stetson, psal Nash. Měl kovbojské jméno, přestože byl ten poslední, kdo se zajímal o stáda skotu a jízdu na koních. Proto si místo jména uložila řadu kovbojských klobouků a na fotografii vedle jmenovky, kterou potají pořídila před osmi lety, když ji na vysoké škole učil v posledním ročníku chemii, mu vykouzila rohy a zakroucený knírek, protože byl vždycky příliš vážný. Alespoň mu to pravidelně říkala při jejich přátelském úterním setkávání v restauraci.

Snad se dnes nechce omluvit? problesklo jí hlavou. Bylo to dost pravděpodobné, jelikož Nash byl velice respektovaný člověk ve svém oboru a kdekdo se s ním chtěl setkat. Bohužel se občas stávalo, že na poslední chvíli jejich schůzku zrušil.

Otevřela zprávu a byla ještě kratší než obvykle. Z políčka pro sdělení na ní blikala tři písmena: SOS. Což znamenalo... co to vlastně znamenalo?

Spadl snad do studny? Nebo ho odnesl Marfan?

Nestávalo se, že by mu na dálnici došel benzín nebo by se ztratil v bludišti nákupního centra.

Stejně, přestože Nash znal poměrně dobře, tahle krátká zpráva ji mírně rozrušila.

Nash se vždycky vyjadřoval stručně. Rozhodně uměl šetřit slovy. Na její vtipné poznámky se dokázal tvářit mistrně přísně a zamyšleně. Byl vyrovnaný a rozhodně si nepamatovala kdy naposledy, jestli vůbec někdy, ji požádal o pomoc.

Uvědomila si, že ji to vlastně těší. Byla to příjemná změna. Měla pocit, že ji to dokonce zahřálo u srdce. Jejich úterní obědy se odehrávaly pokaždé stejně. Vyslechl si nářky ohledně jejího života a pak se snažila z něho vypáčit alespoň něco málo z jeho.

Znali se osm let. Kromě posledního ročníku vysoké školy se s ním pravidelně setkávala, když si na škole dodělávala doktorát. V loňském roce začala učit na škole Potoma, která se nacházela blízko jeho práce, a jejich pravidelné schůzky tak mohly pokračovat.

Celou tu dobu se nestalo, že by si s něčím nevěděl rady, natož aby ji požádal o pomoc. Působil na ni jako rozhodný, samostatný člověk, a to i během prvních třech let, kdy se jejich občasné setkávání začalo postupně měnit v pravidelné schůzky a jejich přátelství se prohloubilo.

Klidně by ho mohla požádat, aby ji dělal garde na svatbě. Byl svobodný stejně jako ona, takže by jí určitě vyhověl. Jenže tohle to Wren nechtěla. Nesnesla by účastné pohledy rodiny a přátel, kterým by bylo jasné, že musela požádat o doprovod kamaráda, který se kvůli ní z čistého přátelství obětoval.

Raději se snažila zaměřit pozornost na konverzaci,

kteřá na počítači probíhala plynule i bez její účasti, i když jejich společné téma byl její milostný život.

V duchu se útrpně ušklíbla. Nezapomněly jako vždy zmínit historku z doby jejich pěti let, kdy svatovsate přísahala, že si vezme anglického krále a že se v žádném případě nespokojí s nikým menším.

„Takže,“ podívala se na ni matka z obrazovky, „už víš, koho si s sebou vezmeš na svatbu May s Noahem? Protože pokud nikoho nemáš, musela bych ti dělat doprovod já,“ usmála se na ni povzbudivě. „Rozhodně by mi to nevadilo.“

„Teď vážně,“ zapíchla Amelia rázně prst do počítače, „chodíš s někým nebo ne?“

Wren našpulila pusu. Byla to spíš křeč. V ústech jí vyschlo a rty měla popraskané. Navíc se jí srdce rozbušilo prudčeji, než bylo obvyklé. Nakonec ze sebe vysoukala první, co jí přišlo na mysl. „Já... ano.“

Nastalo ticho. Podle Wren bylo dost nepříjemné, jako by jí nikdo nevěřil. Nebo jako by se všechny zděsily.

Tak je to tu zase, četla z výrazu jejich tváře. Určitě ukázala na prvního chlapa, který jí přišel do cesty, jen aby měla doprovod na svatbu, jako by měly napsané na čele.

Všechny tři si byly jisté, že to rozhodně není nic vážného.

„Takže s někým chodíš?“ ozvala se Emily jako první. „Vážně?“

Wren uvažovala, jestli ta otázka má znamenat, jestli s někým vážně chodí, nebo jestli je ta známost vážná. Bylo jí jasné, že sestry a matku nemůže jen tak vodit za nos. Okamžitě by ji prokoukly.

„Vážně. Mám zkrátka vážnou známost.“

„Není to trochu zbrklé, Wren?“ opět se na ni matka zamyšleně zamračila.

„To je tedy fofr, to se musí nechat,“ souhlasila s matkou Amelia. „Vsadím se, že stejně tak rychle se rozejdete. Takže do svatby budeš zase sama.“

„To teda nebudu!“

„Možná opravdu konečně našla nějakého milého chlapa,“ zastala se jí Emily. „I když v tak krátké době se mi to zdá také trochu nepravděpodobné. Neměla bys tolik spěchat, Wren. Dej si načas a pořádně si to rozmysli. Vždycky se vrháš do vztahu střemhlav. Pokaždé je to láska na celý život a za pár dní nebo týdnů se rozejdete.“

Wren se rozpačitě usmála. Věděla, že měla pravdu, ale tentokrát to sto procentně bude jinak. „Myslím, že jsem tentokrát opravdu našla toho pravého,“ vysoukala ze sebe.

„Vsadíme se,“ upřela na ni Amelia významný pohled.

„Chceš se se mnou vsadit, že můj vztah opět ztroskotá?“ vydechla Wren zklamaně.

Stejně tak zhluboka si povzdechla i Amelia. „Chci, abys byla šťastná, Wren. Všichni ti to z celého srdce přejeme. Je ti devětadvacet, jsi hezká a chytrá, navíc jsi získala prestižní místo na škole, kde učíš. Jen s těmi vztahy jsi na štíru. Jako bys byla prokletá, či co. Nebo je to tím, že hledáš dokonalého muže. Navíc nikdy nikomu nedopřeješ čas, aby ti dokázal, že za to stojí. Jakmile se ti něco jen trochu nezdá, hned se rozejdeš.“

„To není pravda,“ bránila se. Nebo snad ano?

„Jsi příliš netrpělivá,“ podpořila Emily Amelii.

„Zpočátku se každý vztah zdá jako procházka v růžové zahradě. Jako krásná a zábavná hra. Jenže jakmile se posune do další fáze, ve které se rozhoduje, jestli se k sobě hodíte nebo ne, ty vždy končíš. Nikomu nedopřeješ čas, aby ti dokázal, že o tebe opravdu stojí, že se dokáže postarat a věnovat ti tolik času, kolik potřebuješ. Tohle všechno se vyvíjí pomalu a postupně. Ty chceš všechno hned a teď.“

To není pravda! Zkoušela jsem to, povzdechla si pro sebe a snažila se potlačit slzy, které se jí draly do očí.

Možná s Noahem to skončilo poměrně rychle. To však bylo tím, že spolu vůbec neměli začít chodit. Nehodili se k sobě.

Ovšem jindy to tak nebylo!

Jenže všichni, jak se zdá, jsou přesvědčení, že to je její chyba. Že se dost nesnažila, že nebyla dost trpělivá, pokorná a kdoví co ještě. Neustále musela poslouchat, že se seznamuje příliš rychle a příliš často a že si už dávno měla najít někoho na stálo.

„Tak dobrá, vsadíme se,“ prohlásila odhodlaně.

„Vsadíme se, že na svatbě Noaha a May budu mít stále toho stejného partnera.“

„Znamená to, že toho svého tajemného muže přivedeš na svatbu?“ ujistila se Emily.

„Jistě,“ přikývla rozhodně.

Pochybnosti, které jí svíraly duši, se snažila ze všech sil potlačit.

Emily také přikývla. „Já se vsázím, že to tak nebude.“

„O co se vsadíme?“

„Obvyklých pět dolarů?“ navrhla Wren.

Od dětství v jejich rodině koloval šek na pět dolarů, jednou k té či oné a pak se zase vrátil podle toho, kdo vyhrál či prohrál sázku. Teď už se dlouho nesázely, takže poslední vítěz si pětidolarový šek nechal zarámovat se všemi výsostnými právy. Tím vítězem byla Emily.

„Tentokrát ne,“ zatvářila se proto Emily vyděšeně.

„Vsadíme se o tohle. Jestli prohraju, dalšího tvého partnera ti vyberu já.“

„A jestli prohraješ ty, vyhrazuji si právo pojmenovat tvého prvorozeného syna. Mně se líbí jméno Robin,“ upřesnila.

Další konverzace se odvíjela kolem jmen dětí a poznamenek na úkor Wreniných bývalých i možných budoucích partnerů.

Po celou dobu čekala Wren se zatajeným dechem,

jestli se nezeptají na jméno jejího tajemného přítele. Protože kdyby na ni naléhaly dostatečně dlouho, určitě by jim nakonec přiznala, že nikdo takový neexistuje.

Určitě by se nakonec rozbřečela a Emily by pravděpodobně trvala na sázce a přistoupila k nápravě Wrenina milostného života se stejnou houževnatostí, jako řídila její školní léta, když byla malá holčička a Emily se o ni jako starší sestra starala.

„Už musím jít,“ ukončila Wren jejich debatu. „Nash mě potřebuje.“

„Nash,“ povytáhla Amelia významně obočí. „Je to ten, kdo dělá dojem mrzutého ledovce?“

„Náhodou je milý,“ ohradila se Wren, i když v duchu musela dát Amelii zapravdu.

Nash byl opravdu zvláštní případ a sestra ho vystihla přesně. Bylo to, jako byste dostali k sendviči modrý sýr. Zkrátka poněkud zvláštní kombinace. Navíc se cítila vůči sestram provinile. Ne kvůli Nashovi. Měla pravdu, když Amelii tvrdila, že je milý, ale rozhodně ne na první pohled. Působil poněkud přísným dojmem a lidi spíše odpuzoval než přitahoval.

Cítila se provinile, protože nebyl nikdo, s kým by se ukázala na svatbě. Po někom takovém se zkrátka bude muset teprve porozhlédnout, a to urychleně.

Navíc ho bude muset přesvědčit, aby se tvářil, že jsou zamilovaní až po uši.

Na druhou stranu, proč by se něco takového nemohlo stát?

„Pošli nám fotku toho tvého tajného přítele,“ zaslechla ještě Emily, než zaklapla počítač.

Tak tohle byl konec. Teď se to prozradí.

Zmocnila se jí panika.

DRUHÁ KAPITOLA

„Ten není vůbec k zahzení, co vy na to?“ Tuhle větu pronesla kulařoučká žena středního věku, oblečená do bílého pláště, která upírala pohled na fotografii, která se objevila v jejím počítači.

„Tedy pokud máte ráda vysoké muže, kteří budí dojem, že dokážou překonat všechno na světě. Zdotlat ho bude ovšem náročné.“

Wren věnovala muži krátký pohled a nechápala, co na něm kdo vidí. Mohlo mu být kolem dvaceti, na sobě měl oblek a vůbec jí nebyl povědomý. Zřejmě to byl nový zaměstnanec, odpovědný osobní asistent, kterého Nash sháněl už několik měsíců.

Další kolegyně se kvapně přitočila ke stolu.

„Moc se mračí. Ví vůbec, že existuje něco jako úsměv?“

Na Wren měla tahle jízlivá poznámka kupodivu opačný účinek.

Možná by stál za pokus, napadlo ji, jelikož byla expert na britské romantické novely. Takže jeho zamračený výraz v ní okamžitě probudil zvědavost.

Postoupila ke stolu o něco blíže, aby se na něj mohla podívat zblízka, a cestou, jak se jí sandály zadržly o linoleum, zavadila pohledem o své výrazně červené nalakované nehty u nohou, což pravidla laboratoře striktně zakazovala. V laboratoři bylo důrazně nařízeno nosit uzavřené boty a vedoucí laboratoře, což nebyl nikdo jiný než Nash, je přísně vyžadoval.

Nejednou se stalo, že někoho ze zaměstnanců rozplakal, když zvýšeným hlasem trval na dodržování pravidel. Protože byl také generálním ředitelem velmi úspěšné chemické laboratoře s názvem Masterson a k tomu všemu značně bohatý, nikdo si na něj nedovolil stěžovat. Zaměstnanci se báli jak o peníze, tak o svůj post.

Jí by to ovšem také nemělo projít, což bylo z pohledu zaměstnankyň laboratoře patrné. Jakmile si všimly jejího zářivě červeného laku na nohou, upřely na ni přísné pohledy.

Zahanbeně nad tím mávla rukou.

Dvě z nich znala. Martha byla viceprezidentkou pro oblast rozvoje a obchodu a Jenn odpovídala za marketing.

Laboratoř měla řadu prosklených dveří a v každé z místností se nacházely stoly s kádinkami a policemi plnými laboratorního vybavení, táhnoucí se ve sterilních bílých řadách. Kdykoli do ní Wren vstoupila, měla dojem, jako by se ocitla za ocelově chladným polárním kruhem, ovšem tentokrát bez roztomilých tučňáků.

Nash nebyl nikde vidět, Wren však nepochybovala, že každou chvíli odněkud vykoukne. Neměl ve zvyku chodit pozdě. Ostatně pravidla laboratoře kladla přísný důraz na včasné příchody.

„To už je úterý?“ podivila se Martha.

„Doufám, že si našeho nesmlouvavého miliardáře opět odvedete,“ vrhla po ní Jenn prosebným pohledem. Zdálo se, že obě mluví žertem, ale Wren si dobře všimla, jak si Jenn tiskne nervózně laptop k hrudi a křečovitě svírá prsty.

„Nebojte, za chvíli ho budu mít jen pro sebe,“ odpověděla se smíchem. Sama se s Nashem kupodivu nikdy necítila pod tlakem a nechápala, proč s ním ostatní nevycházejí dobře. Jistě, občas se choval arogantně a povýšeně. Dokázal nasadit přísný výraz, který v ostatních vyvolával napětí. Také měl tu